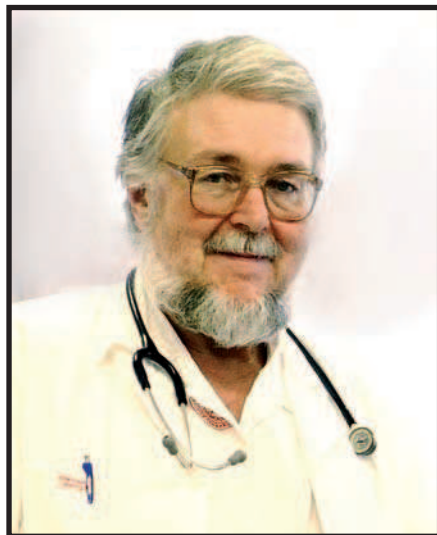

NOBILIS ANDRÁS

1957–2013

Nobilis András, egyetemi docens tragikusan hirtelen halála a magyar gyermekgyógyászat pótolhatatlan vesztesége. Mindenki ismerte őt, akinek hazánkban a koraszülöttek ellátásához az elmúlt 20 évben valamilyen köze volt.

A neonatológiát Kizsel János professzortól tanulta a Semmelweis Egyetem Baross utcai Szülészeti Klinikáján. Részt vett a koraszülöttmentés megszervezésében, a Peter Cerny Mentőszolgálat egyik alapítója volt. Az elmúlt 15 évben az egyetem II. sz. Szülészeti Klinikájának Újszülött Intenzív Osztályát vezette Büky Béla professzor szellemi hagyományának méltó folytatójaként. Rendszeresen oktatott, előadásokat, továbbképzéseket tartott szerte az országban. Munkabírása néha emberfelettinek tűnt, elméleti tudása mindenkit lenyűgözött. Nem volt olyan tudományos téma, amihez nem a legutóbb elérhető információ birtokában szólt volna hozzá. Munkáját mély hittel, elkötelezettséggel, szinte mártírszerű szelídséggel végezte. Nagy álma, a Korányi-projekt keretében megvalósuló új, európai színvonalú koraszülött-osztály átadása már nélküle fog megtörténni. Bár intenzív neonatológiával foglalkozott, az alapellátás problémái sem kerültek el figyelmét. Szervezője és rendszeres előadója volt a „Hazamentem a PIC-ből” című, a koraszülöttek, beteg újszülöttek területi ellátásával foglalkozó továbbképzéseknek. Aki ismerte, mindig emlékezni fog rá, emberi, erkölcsi, szakmai szempontból egyaránt örök mértéket állít mindannyiunk elé.

Nobilis doktor osztályán kézzel kézre járt egy, a fiatal, kezdő ügyeletesek számára összeállított szakmai „túlélőkészlet”, amolyan „mit kell tenni vészhelyzetben” jellegű könyvecske. A legutolsó oldalon, minden terápiás protokoll után, apró betűvel ez állt: ha minden ötletből kifogytál, és sehogy sem boldogulsz, végső esetben hívd ezt a telefonszámot: és itt Nobilis András privát telefonszáma állt. Mindig felvette.

András, kit hívunk ezután, ha megakadunk?

Viszlát, András!

Halálának felfoghatatlan, megmásíthatatlan híre egy fontos, fejfájós megbeszélés végén jutott el hozzám. Később, a karácsonyi hangulatban ázó utcákon hazafelé, beúsztak a tizenéves, régi egyetemi, meg későbbi emlékek.

Például a hosszú szakmai beszélgetések a szobájában. A közös szilveszteri ügylet, koccintás alkoholmentes pezsgővel. Az első szülés a szülőszobában. Az első reanimáció, majd az első elvesztett inkubátoros kisbaba. Nobilis doktor halk, célzott utasításai. A rendíthetetlen nyugalma.

Vagy amikor az első TDK előadásomhoz anyagot kezdünk gyűjteni, a neve hallatára minden ajtó megnyílt a László Gyerekintenzívától kezdve, Rudas Gábor ultrahangos képarchívumáig.

Amikor ott ült velem szemben az előadásomon, meg amikor nem ült ott, mert annyi munka volt az osztályon.

Olyan is volt, hogy órákig szereltem a számítógépét, telepítettük a programokat és közben a klinikai orvosi létről filozofálgattunk. Aztán amikor azt mondta, ne csüggedjek, hogy nincs gyermekgyógyászati rezidens hely a klinikán. Valami olyasmit javasolt, járjam be az ő útját: kezdjek dolgozni egy kórházban, tanuljam meg ellátni az otitist, meg a pneumoniát.

Meg a nemrég az Ákossal hármásban életre hívott közös alapítványunk. Az őszi alapítványi megbeszélés, meg amikor egyszer csak leveszi a feje feletti polcra a diplomamunkáját 1999-ből. A homályos, zavart tekintetem, akkor. És most is.

Végül, amikor kiment az áram egy éjszakai ügyeletben a PIC-en. Váltva ambúztuk a babákat, volt, hogy egyszerre kettőt is, a vaksötétben nyitott laryngoscoppal ellenőrizve a piciket. Nem az ügyeletvezető szülész, nem a portás, nem a műszakosok, hanem a korahajnalban, otthonában telefonon felkeltett Nobilis doktor kezdte el a szálakat mozgatni. Csendben, józanul, nem vádaskodva, a célra összpontosítva.

Ha úgy alakult, visszahozta az áramot, ha meg úgy, visszahozta a gyereket. Mindent elintézett, minden akadállyal megküzdött. Csak egyetlenegyel nem...

KOVÁCS ÁKOS

ALTORJAI PÉTER